

PRESTIŽNÍ STUDENT

EMOCE

3. 5. 2024

ČLENOVÉ REDAKCE

**PÁJA
CHALUPOVÁ
3.B**

**ANIČKA
VERNEROVÁ
3.B**

**ELIŠKA
DOLEŽILKOVÁ
2.B**

**MAKY
NOVÁKOVÁ
2.A**

**MAJDA
MAJNEROVÁ
2.B**

**KRISTÝNA
SIEGLOVÁ
2.B**

**MAJDA
KOZLOVÁ
2.B**

**ŠIMON
ROSKOVEC
2.D**

**KLÁRKA
HÁJKOVÁ
3.C**

**MARKÉT
POPELKOVÁ
1.A**

**MAREK
BARBUŠ
3.B**

**EVI
VACKOVÁ
3.B**

**ONDRA
GROH
4.B**

**ADAM
BIBEN
4.B**

**MAJDA
SODOMKOVÁ
1.B**

**JONÁŠ
HRMO
1.B**

**KUBA
MEJZR**

**KLÁRKA
ŠOLTYSOVÁ**

OBSAH

GRAFIKA

Pavla Chalupová
Majda Majnerová
Majda Kozlová
Maky Nováková

ILUSTRACE

Šimon Roskovec

KOREKTURA

Anička Vernerová
Majda Majnerová
Klára Hájková

TITULNÍ STRANA

Šimon Roskovec
Evi Vacková

Úvodník	3
Arabská V hlavě: Který z vašich oblíbených arabských pracovníků by ztvárnil emoci v populárním animáku?	4
Kde se ve škole v klidu vybrečet?	6
Gorilí mláďata v ZOO Praha	7
Erotický deník K. H. Máchy	8
Být chválena	9
Studium latiny jsem bral jako vzpouru proti kapitalismu: rozhovor s Michalem Ctiborem	10
Jak si poradit se stresem ve škole?	14
Čajík z kabinetu	15
Komnata nejvyšší potřeby	18
Co, že nemáte žádné plány? Pojdte v pátek pařit s námi!	19
Inside Out 2 – Bude stát za to?	20
Generace sněhových vloček vs. generace X: vnímání emocí napříč generacemi	21
Co o vás vypovídá váš oblíbený profesor?	22

Měsíc duben se nesl ve znamení testů, ať už to byly maturitní slohy z češtiny či cizího jazyka, přijímačky na střední nebo jen obyčejné čtvrtletky, nějaké to testování postihlo každého z nás. Květen na druhou stranu bude pro většinu z nás tím klidnějším měsícem. Na řadu totiž přichází maturity: všem čtvrtákům můžu pouze popřát hodně štěstí a pevné nervy. Pokud jste se dostali až na samý konec, tu maturitu přinejhorším už nějak doklepete. A ještě než čtvrtáky opustím, chtěla bych jim poděkovat za skvělé poslední zvonění, mokrá jsem byla ještě večer.

Květnové číslo je založeno na emocích, kterých byla plná i naše redakce. Za duben se stalo mnoho radostných událostí: do našeho týmu pisálků se přidali hned dva noví členové. Jonáš (1. B) a Majda (1. C) mají své články již v tomto čísle. Druhá věc, ze které máme velkou radost, je umístění v soutěži *Školní časopis roku*, kde jsme skončili na krásném třetím místě a obhájili tak náš úspěch z loňského roku.

V aktuálním čísle se věnujeme profesorům naší školy ve všech možných směrech. Nechybí zde rozhovor, tentokrát s nováčkem Michalem Ctiborem, ani Čajík z kabinetu. Dočtete se také, co o vás vypovídá váš oblíbený profesor nebo kdo z nich by dostal jakou roli ve filmu *Inside Out*. Kromě toho zde najdete i tematické články, školu naruby nebo reportáž z *Arabského pátečku*. (Fotky z akce jsme přidali na náš instagram.)

Nakonec si dovolím ještě trochu té nostalgie. Dvacátého pátého května to budou dva roky od prvního vydání *Prestižního studenta*. Minulý rok se nám povedlo vydat jedenácté číslo přesně rok po prvním. Stejně jako jsem psala před rokem, čas letí a naše redakce se jen rozrůstá a zlepšuje. Ani po dvou letech jsme vás nepřestali bavit, z čehož máme ohromnou radost a já doufám, že za rok budu moct říci to samé. Jak jsem se zmiňovala v předchozím čísle, k našemu výročí jsme si založili webovky; tentokrát na nich najdete všechny květnové články online stejně jako PDF verzi celého vydání – stačí naskenovat QR kód na zadní straně časopisu nebo kliknout na odkaz v biu na našem Instagramu.

Milé čtenářky a milí čtenáři,
příjemné čtení plné emocí vám přeje

šéfredaktorka Pavla Chalupová

Šéfredaktorka

Arabská V hlavě

Který z vašich oblíbených arabských pracovníků by ztvárnil emoci v populárním animáku?

Animovaný celovečerník od studia Pixar udělal v roce 2015 doslova boom. Nejenže se jednalo o první „dětský“ animovaný film, který se věnoval psychologii emocí, ale zároveň vtipným způsobem poukázal na rozdíly mezi myslí náctiletých a jejich rodičů. Ve filmu se vyskytuje 5 základních emocí, které ovládají to, jak se chováme a jak reagujeme na podněty. Nicméně při bližším prozkoumání jednotlivých emocí bystrý pozorovatel najde nejednu spojitost s učiteli a dalšími pracovníky na Arabské. Pojďme se tedy na pár takových případů podívat:

Radost – Laura Ann Bazyn (alias paní Bazénová)

Pokud jste někdy Lauru Bazyn potkali, víte, že tato žena si dovede udělat legraci úplně ze všeho – z politiky (zejména té americké), náboženství, ze sebe, ale i z vás. Vůbec se nebojí trochu se uvolnit a brát věci na lehkou váhu, na chodbě si s vámi popovídá o všem možném a poté vám popřeje hezký den. (Takováto dostupnost a odlehčenost je u profesorů vzácnost). Jestliže si Lauru Bazyn představíte, tak dosti pravděpodobně jen s úsměvem od ucha k uchu. Nakonec, letní šaty s květovaným vzorem jsou součástí šatníku Radosti i paní profesorky Bazyn.

(Další kandidáti na roli Radosti: Kris Finnigan, Markéta Jiskrová, pan školník)

Smutek – Alena Horáčková

Jako vyučující moderních dějin a jako někdo, kdo se osobně setkal s Václavem Havlem, který byl hlavní osobností sametové revoluce, ji z dnešní situace musí být smutno. Hroutící se demokracie na Slovensku, válka na Ukrajině, izraelsko-palestinský konflikt, dezinformace, populismus a další hrůzy dnešního světa se Alena Horáčková snaží svými hodinami alespoň trochu zpomalit. Ti nejvšimavější zpozorovali, že smutek má, stejně jako tato bojovnice za lepší budoucnost, vždy podzimně laděné outfity a krk schovaný pod rolákem nebo šátečkem.

(Další kandidáti na roli Smutku: Diana Rálišová, Andrea Beauchamp, paní Vrátná)

Vzteky – Irena Šebková

Irena Šebková se, stejně jako vztek, nebojí říci, co po vás chce. Jestliže se píše test, ve třídě musí vládnout absolutní klid a pořádek. Paní profesorka Šebková si také rázně chrání ty, kteří se nechají zkoušet – běda těm, co špitnou při zkoušení! Stejně jako Vztek se paní profesorka Šebková dokáže opět rychle „transformovat“ do svého klidného a profesionálního módu. Jediné vizuální pojítko mezi Vztekem a paní profesorkou Šebkovou je šik krátký sestřih.

(Další kandidáti na roli Vzteku: Milan Koblic, Jakub Žytek, Milan Kvajsar)

Nechuť – Lenka Veselá

Ačkoliv název „Nechuť“ nezní úplně vábně, každý, kdo film *V hlavě* viděl, ví, že Nechuť je naprostá ikona, která se nespokojí s málem, stejně jako paní profesorka Veselá. U zkoušení vás občas probodává pohledem, nicméně pokud je vaše prezentace graficky zpracovaná, odměna vás nemine. Co se vzhledu týče, Nechuť i paní profesorka Veselá si potrpí na vysokou úroveň módy a slazenosti, však se podívejte sami!

(Další kandidáti na roli Nechuti: Ivana Pechová, Alena Krumpová, Daniela Petříčková)

Strach – Michaela Boháčová

Opatrná, hodná a jemná, tak by se dala popsat paní profesorka Boháčová. Stejně jako Strach ve filmu *V hlavě* je občas málo rázná, i když by si třída doslova zasloužila výprask jako od Igora Hnízda. Vnější podobu nenajdeme, až na formální styl oblékání, kterým se oba dva vyznačují.

(Další kandidáti na roli Strachu: Paní knihovnice, Barbora Novosadová)

Anonym

Kde se ve škole v klidu vybrečet?

Emoce jsou přirozenou součástí našich životů. Všichni bychom nejraději prožívali hlavně ty pozitivní. Bohužel, takhle to nefunguje a jednou za čas (nebo i častěji) každého z nás přepadne nějaká ta špatná nálada, ať už z jakéhokoliv důvodu, nebo prostě jen tak.

Škola je už sama o sobě poměrně stresové prostředí hned z několika důvodů, které tu snad není potřeba ani zmiňovat. A někdy už toho vaše tělo (nebo spíš duše) má prostě dost. V tuto chvíli dochází k mnoha nepříjemným stavům, například k úzkostem nebo únavě. Také se může stát, že se ve škole naprosto psychicky složíte. A teď mám na mysli nekontrolovaný záchvat pláče. (Tento meltdown se samozřejmě může projevit i jinak a následující rady se dají aplikovat na jakékoliv stavy tomuto podobné.)

Pokud se vám něco podobného ještě nikdy nestalo, gratuluji, umíte své emoce fakt dobře ovládat nebo vás jen tak něco nerozhodí. Ale pro ty, kteří jsou přece jen citlivější, jsem se pokusila sepsat pár rad, tipů a triků, jak tyhle okamžiky uprostřed vyučování přežít.

V těchto těžkých časech každý z nás potřebuje něco jiného, dovoluji mi tedy lehce generalizovat a vytyčit 3 základní body, které dle mé osoby potřebuje opravdu každý: místo, kde má člověk alespoň chvíli ode všeho klid, způsob kterým se zvládne uklidnit a na závěr se opět cítit dobře.

Co se klidného liduprázdného místa týče, doporučuji místnost se sprchou na dámských záchodech. Zavřete se tam a máte klid. Navíc jsou na škole hned tři. Bohužel pro mužskou část studentů, vy tuto místnost nemáte. Proto

jsem se pokusila najít několik alternativ. První skvělá možnost je rozhodně obyčejná záchodová kabinka. Lehce nepraktické rozhodnutí, jelikož tím zaberete jeden záchod na delší dobu, než je předpokládáno. Ale co už, není to jediný záchod na škole. Dále bych se určitě nebála zajít za naší školní psycholožkou, která vám určitě úkryt u sebe v kanceláři poskytne a jako bonus se vám dostane podpory a pomoci přímo od profesionála. Také se nabízí krátká procházka okolo školy či po naší zahradě. A pokud to máte kousek domů, využijte toho a jděte. Nikde vám nebude líp než v pohodlí domova, ona se ta absence jednou nezblázní.

Bod číslo dva: dát se co v nejkratším čase dohromady. Klasiku jako je hluboké dýchání snad není potřeba ani zmiňovat. Další dobrou aktivitou pro uklidnění, odreagování a způsob jak přijít na jiné myšlenky, je zahrát si tu nejvíc primitivní hru, kterou má ve svém telefonu snad každý. A pokud ne, stáhnutí jedné takové vám nezabere moc času ani místa v uložení. Co se aplikací, které jsou zaměřeny přesně na tyto účely, týče, rozhodně bych doporučila aplikaci *Nepanikař*. Najdete zde nejen velmi primitivní hry pro odreagování, ale i dechová cvičení, kontakt na krizové centrum, rady co si v těchto situacích počít a mnoho dalšího.

Po tom, co jste se schovali a uklidnili, není od věci si opláchnout obličej a trochu se probrat. Sladká odměna ať už v podobě mňamky z bufetu nebo toho práškového nápoje z automatu rozhodně vaši náladu povzbudí a alespoň trochu vás nastartuje. Tyto meltdowny jsou totiž pěkně unavující a v nejlepším případě by se po nich hodil menší šlofik. Na ten lze zajít do kni-

hovny, popřípadě do klubíku. Pokud na toto dvacetiminutové privilegium ale zrovna nemáte čas, nezoufejte, ona ta únava za chvíli přejde. Zajděte za svými přáteli, svěřte se jim, co se vám stalo a nebo taky ne, pokecejte o něčem úplně jiném a zlepšete si náladu.

Na závěr chci jen podotknout, že prožívat emoce je naprosto normální a rozhodně by se za to nikdo neměl cítit špatně. Někdy je prostě den blbec a člověk si nějak ulevit musí, proto prosím dbejte na své duševní zdraví a nechte své emoce proudit ven tak, jak zrovna potřebujete.

Pavla Chalupová

Gorilí mláďata v ZOO Praha

Kdekdo ví, že gorily toho s námi mají mnoho společného; sdílí s námi i emoce. Tak jako my dokážeme projevat radost, smutek, hněv a spoustu dalších pocitů, dokážou to i ony. Emoce prožívají do hloubky, jejich obličej i očka, která působí tak roztomile, skrývají spoustu štěstí, lásky, ale i smutku.

Letos ZOO Praha přivítala na svět už dvě gorilí mláďata. Na začátku roku to byla maličká Mobi, dcera Duni. (Matku Duni jistě znáte, je to totiž první narozená gorila na území České republiky.) Druhým mládětem je Kijivu. Jestli je to holka nebo kluk, to se můžete pro zatím jen sázet; mě samotnou to velmi zajímá.

Tak jak silné je lidské pouto mezi matkou a jejím potomkem, je silné i pouto mezi gorilí matkou a jejím mládětem. Pečují o svá mláďata s tím nejlepším vědomím a svědomím, učí je zapojovat se do jejich společnosti a opatrují je při prvním lezení po stromech či lanech s mateřskou láskou.

Pro gorily v útlém věku je důležité hrát si společně s vrstevníky a také pozornost staršího člena z této skupiny, kdo je naučí životu jaký mají vést a jeho pravidlům. Však to známe i my – starší sourozenci už ví, jak život v rodině funguje a taky vědí, kdo přesně a co má udělat. Tak jako nás i je tak od začátku čeká ta nejspínavější práce. Ale rodina to vždycky přece myslí z lásky, nebo ne?

Říká se taky, že na prvorozených se vždycky vyzkouší, co a jak funguje, a na dalších potomcích se poté vylepšují napáchané škody. Dovolím si malý příklad, je to asi jako když rodina nastaví nějaké normy, kterými se nejstarší potomek musí řídit. Může se to odrazit třeba na batolecí stravě nebo na hračkách, co bývají dětem poskytnuty. Pokud tyto normy nefungují tak, jak by měly, vylepšují se a zdokonalují se, aby další děti vyrůstaly s co nejmenším počtem špatných rozhodnutí nebo omylů. Kdo ví, jestli to tak funguje i u goril?

Nejkrásnější na tom všem ale je, s jakou láskou obě gorilí matky pečují o svá mláďata. To, jak je prozatím skrývají před zraky návštěvníků, aby je chránily před tím, co je čeká tam venku. Ale i to, že se snaží Mobi objevovat svět na vlastní pěst, jak ji fascinuje pohled na síť ve výškách, nebo cokoli, co zrovna spatří. Její svět se tak zatím pojí s onou hravostí a upřímnou radostí, co mnohdy obdivujeme právě na dětech.

Takže pokud vám chybí denní dávka roztomilosti, neváhajte ani minutu, strávit prokrastinací další hodinku či dvě nad rozkošnými obrázky těchto goril. Nebo rovnou zavítejte do ZOO a přesvědčte se o jejich rozkošnosti na vlastní oči. Rozhodně to stojí za to.

Majda Sodomková

Erotický deník K. H. Máchy

**Byl pozdní večer
první máj
večerní máj
byl lásky čas...**

Akorát, že vůbec. Karel Hynek Mácha byl prý docela divoký člověk a co se týče lásky a sexu – tyhle dvě věci nespojoval. Sex byl pro něj záležitost čistě technická a nijak nesouvisející s láskou. Jak to ale opravdu bylo, to dnes už ne zjistíme. Jediné, čeho se při identifikaci jeho osobnosti můžeme chytit, jsou jeho deníky, které byly celkem wild. Ty sem radši dávat nebudu, ale dovolím si citovat knihu-průvodce *Praha erotická* (autoři: Radim Kopáč a Josef Schwarz pozn. red.) svého učitele z Pedagogické fakulty Univerzity Karlovy.

V malostranské ulici Újezd 35 se 16. listopadu 1810 narodil básník Karel Hynek Mácha (1810-1836), čelný představitel individualistické větve českého romantismu, autor Máje, Marinky, Cikánů a populárních, původně šifrovaných deníkových zápisů ze září až listopadu 1835. Populárních proto, že v nich dnes čítankový básník, průkopník moderní české poezie, řeší především vztahové slasti a strasti se svou milou Eleonorou Šomkovou (1817-1891), řečenou Lori, a to s otevřeností dobově naprosto nepřijatelnou.

První si v Máchově intimním deníku, čítajícím devětadvacet zápisů, počítal Jakub Arbes v prosinci 1884. Proč úplné vydání tak pozdě? „Smí takový historický symbol mít vlastní erotiku, o níž dokonce píše?“ odpovídá otázkou Vašák. „Smíme bořit pozitivní kult jakousi erotikou? Neznehodnotíme jej? Nestojí zde člo-

věk a básník proti vlastnímu kultu, který si ovšem vytvořil sám český národ?“

Odpověď nebyla vždycky snadná. Máchova impulzivní sexualita se sadisticko-voyeurskými, potažmo fetišistickými sklony se stala projekčním plátnem pro prvorepublikový soubor „zotročení“ versus „osvobození“.

Na jedné straně mladý psychoanalytik Bohuslav Brouk, nepřímou podporou lingvistou Romanem Jakobsonem, na druhé straně editor Karel Janský. Na jedné straně různí lidé impotentního ducha, kteří nemohou prorazit vlastními schopnostmi, přidržují se nějakého velikána a kořistí z jeho „slávy“, potažmo názor, že „kdyby Mácha žil dnes, možná že by zrovna lyriku [...] ponechal pro intimní domácí potřebu

a uveřejnil by spíš deník“ – na druhé straně výhružka: „Upozornil jsem ihned pana Brouka na to, že vyjde-li tato kniha, upozorním na ni ještě týž den policii. Ale nejen to, budu muset označit Vás jako nepřímého původce, protože nikdo v Čechách nemá rozluštěný deník Máchův než já, a nikomu jsem jej nedovolil opsat nežli Vám, a Vy jste mi dal slovo. Neznám v těchto věcech naprosto žertů a budu postupovat naprosto bezohledně, tak jak mi velí čest má i Máchova.“

V deníkových zápisech Karla Hynka Máchy dnes čtete zřetelné motivické souvislosti s Májem nebo Cikány, jen podané v jiném, explicitnějším odstínu.

Proč si Mácha deník vedl? „Erotický deník má funkci tajného dokumentu, svědectví, jakési faustovské smlouvy s temnou vášní,“ napovídá Josef Kroutvor v knize Můj Mácha. „Máchovy pohnutky [...] nejsou pornografické, fantazijní,

ale psychologické, patologické, intelektuální. Deník neslouží k vydražďování představivosti, ale k vlastnímu uspokojení, k metafyzické ješitnosti. Mácha si nezapisuje erotické zážitky proto, aby se radoval ze sprostého nápisu. Mácha netrpěl sexuálními komplexy, ale patologickou intelektuální depresí.“

Tak snad jsem vás nalákala (nebo možná radši ne?) na odvrácenou Máchovu stránku, a vzpomenejte si, až zase půjdete na Petřín a budete se zamilovaně dívat na (zidealizovanou a nerealistickou) sochu tohoto básníka a prozaika, že miloval zadky a nejspíš měl footfetish. Krásný máj!

**z důchodu
Klára Šoltysová**

Být chválena

Přeji si být právě teď,
krásná jako jarní květ,
životem si proplouvat,
se štěstěnou rozmlouvat.

Místo toho sedím tu,
s sebeláskou v prkýnku,
copak si já počít mám,
nechci už žít takhle dál.

Víru v sebe ztratila jsem,
nemluvím již mocným hlasem,
jako ovce v stádě být,
tak se přece nedá žít.

Cítím se tak poníženě,
kolem mě jsou všichni tiší,
říkají, jak mi to sluší,
a já si jen stěžuji,
příliš nahlas běduji.

Anonym

STUDIUM LATINY JSEM BRAL JAKO VZPOURU PROTI KAPITALISMU:

rozhovor s Michalem Ctiborem

Absolvent Filozofické fakulty a našeho gymnázia, profesor latiny, překladatel a také jeden z nejnovějších přírůstků v učitelském sboru. Michal Ctibor nám poskytl rozhovor do našeho emotivního čísla. Jaké to bylo na Arabské před patnácti lety a proč překládal jednu knihu 12 let? To i mnohem více se dočtete na dalších stránkách.

Jaké to je vrátit se na Arabskou po 15 letech?

Já nejsem úplně sentimentální typ, ale přece jenom člověk chodí po těch stejných chodbách a vrací se mu hodně vzpomínek. A řekl bych, že tím, jak tady třeba půlka pedagogického sboru zůstala, tak mi to hodně připomíná dobu, kdy jsem tady studoval.

„NA LYŽÁK NEVZPOMÍNÁM ÚPLNĚ RÁD“

Máte nějakou zábavnou příhodu ze studentských let?

Paradoxně to, co mi tehdy přišlo vtipné, už mi tak vtipné nepříjde. Teď jsem si vzpomněl na jeden poměrně trapný zážitek.

Když jsme jeli na lyžák, tak jsem byl jediný, kdo neuměl běžkovat ani lyžovat. A jeden den se jel závod. Kluci měli jet dvě kola a holky jedno. Po trase byla stanoviště, u kterých stáli profesori, a když jsem jel to druhé kolo, tak ti učitelé, kteří tam měli být, už odešli. Já jsem přijel až někdy za tmy a ještě jsem se před tou chatou strašně rozbil. Dokonce je to někde nahrané. Na lyžák nevzpomínám úplně rád.

Kdo byl váš oblíbený profesor?

Jelikož jsem šel studovat latinu, tak to byl samozřejmě kolega Žytek. No a pak jsme v posledním roce dostali za třídní kolegyni Urzovou. Její liberální pedagogický styl mi přišel velmi inspirativní a snažím se ho částečně taky držet. Takže tihle dva – tematicky Jakub Žytek a metodicky Jana Urzová.

Když jsme u té latiny, tak vy jste svůj první rok měl paní profesorku Žytkovou a rok na to jste dostal pana profesora Žytka. Kdo učí lépe?

To se to se nedá takhle porovnat. Oba byli hodně dobří, ale paní profesorka mi dala jednou pětku, zatímco Jakub Žytek mi pětku nedal, takže tam musím říct Jakuba. (smích) Ale ne, oba jsou skvělí.

Jsou nějaké hlavní rozdíly v jejich výuce?

Řekl bych, že Jakub je přísnější. Vždycky vystupoval tak trochu autoritativně, ale mile.

Co vás vedlo ke studiu latiny?

Jednak to bylo to, že se mi její výuka tady velmi líbila. A zadruhé jsem to vnímal jako takovou revoltu proti systému. Někteří lidé si udělají tetování, berou drogy, já nevím, cokoli jiného. A já jsem tohle bral jako takovou svoji vzpouru až proti kapitalismu. Že půjdu prostě studovat něco, co bude nerentabilní. Čehož doteď ani moc nelituji, protože jednak mě to živí a druhak jsem si udělal i češtinu, což byla taková moje pojistka.

Já jsem chtěl jít ještě na latinu a starou řečtinu, a to jsem rád, že jsem nešel, protože to by pak opravdu bylo do budoucna finančně likvidační. Ta čeština je pro mě ještě takový záložní padák, který můžu kdykoliv otevřít. Takže jo, tohle byla vzpoura proti systému.

„NEUMĚL JSEM POŘÁDNĚ LATINSKY“

Vy jste přeložil dílo *Aeneis* od Vergilia. Co na tom trvalo 12 let?

No, řekl bych, zkuste si to přečíst. Já myslím, že jenom to čtení vám zabere několik měsíců, když to budete číst opravdu pečlivě.

Ale co na tom trvá tak dlouho? Zaprvé, já jsem začal, když jsem byl mladý. Neuměl jsem pořádně latinsky, takže jsem se musel naučit během toho, což zabere spoustu času. Za druhé je to veršované. Je to napsané nějak pravidelně, takže převést to do té pravidelnosti trvá dlouho.

Aeneis je takový hodně důležitý text evropského literárního kánonu a spousta badatelů o tom píše různé knihy a komentáře. Možná bych vám to přirovnal třeba k *Talmudu*, jako k výkladu Bible. Vy máte nějakou Bibli, ta je sama o sobě už dost hustá. A pak máte Talmud, který je extrémně dlouhý. O každém verši v *Aeneidě* byly napsány desítky, stovky stránek, a má to tisíc veršů. Já jsem samozřejmě nepřečetl všechno, co o tom kdy bylo napsáno. Ale to množství sekundární literatury, které nějak vykládá a interpretuje ten epos a bylo potřeba zohlednit, je opravdu velké.

Mě jaksí nakladatelství donutilo to po těch 12 letech vydat. Já bych to klidně překládal ještě dalších dvacet let. Víím, že tam je spousta míst, kdy si říkám, že jsem něco zahladil a přešel...

Myslíte, že to někdo pozná?

Tak zaprvé to poznám já a zadruhé možná někteří moji studenti a kolegové na vysoké škole. Myslím si, že běžný čtenář to nepozná.

Ale co mě pak donutilo to vydat kromě nějakých praktických důvodů. Člověk totiž opravdu musí na vysoké škole vykazovat nějakou činnost a nemůže pořád jen říkat, že to má v šuplíku. A také to, že tenhle překlad je prostě modernější a řekl bych, že přístupnější třeba pro současné gymnazisty.

Bavilo vás to takhle dlouhou dobu?

Jo jo, já jsem člověk, který má rád stereotyp. To, že přijдете domů a víte, že máte okno dvě hodiny, tak zkusíte přeložit 10 veršů, mi velmi vyhovovalo. Bavilo mě to až do konce. V zásadě teď plánuju pokračovat nějakými dalšími překlady.

„OPRAVDU JE TO POBUŘUJÍCÍ“

Můžete nám prozradit jakými?

Já jsem ten překlad odevzdal v srpnu 2021 a vyšel v září 2023. Takže vlastně 2 roky probíhala příprava na vydání té knihy a mezitím jsem už další knihu přeložil. A ta už taky vyšla, protože to byla malá věc, takže to nebylo tak náročné. Byla to komedie, která se jmenuje *Tchýně*. (Autorem je Publius Terentius Afer, pozn. red.) Už jsem ji dal i tady do knihovny, takže si ji můžete přečíst.

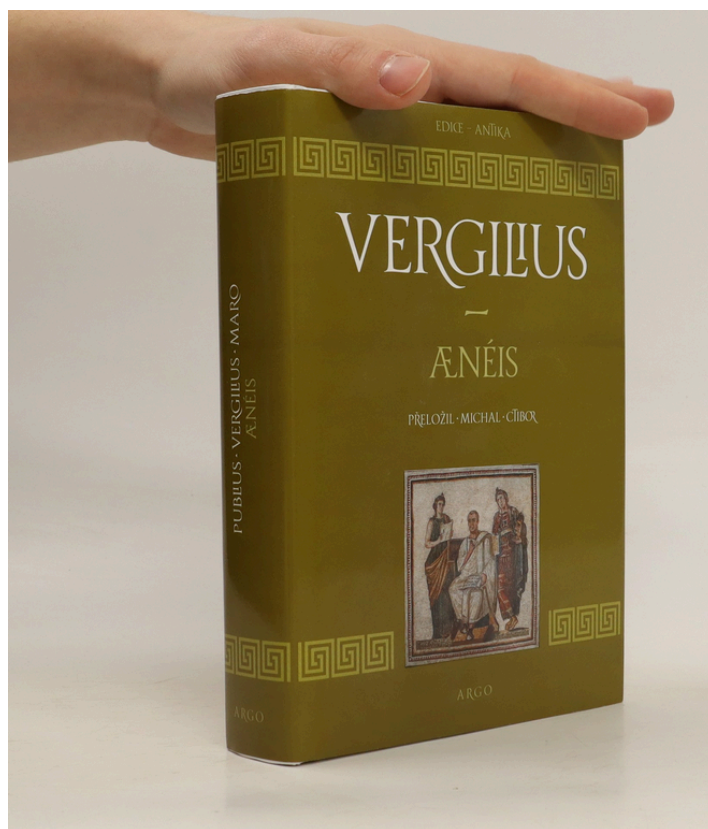
To by mohlo zajímat ty, kdo mají latinu. Je to totiž bilingvní vydání. Takže kdo studuje latinu, tak se takhle může učit. Tak to byla jedna věc, co jsem dělal. No a teď plánuju dělat dál komedie. Zatím komedie a pak třeba někdy v budoucnu zase nějaký epos. Ale ten epos je hrozně vážný. To je moc seriózní literatura. Ty komedie jsou uvolněnější a zároveň hodně šokující. Jestli někdo ze studentů, čtenářů časopisu, bude číst tu *Tchýni*, tak po přečtení jejího konce bude naprosto šokován tím, čemu se dokázali smát. Ale nebudu prozrazovat. Je tam předmluva, kde se k tomu vyjadřuji, ale opravdu je to pobuřující, řekl bych až skandální.

Jsou pro Vás překlady spíše koníčkem nebo se z nich dá normálně uživit?

Když na něčem pracujete 12 let jako já, tak se tím uživit nedá. Jedině tak, že by vám za to někdo zaplatil, teda kdybych byl skromný a chtěl bych třeba 30 000 měsíčně krát dvanáct let krát dvanáct měsíců, já to ani nedokážu spočítat (4 320 000 korun, pozn. red.), ale to jsem za to rozhodně nedostal. Tady se ty honoráře pohybují v desítkách tisíc. Takže odpověď – je to koníček.

Navrhnul jste si i design knížky?

Ne, bohužel ne. Má to takovou mysliveckou barvu, kterou jsem akceptoval. Ona je to nějaká řada, takže tam si nemůžete zvolit písmo ani nic dalšího. Pokud si tu knihu nevydáváte sami, což teď lidé dělají čím dál víc, že se udělá nějaká crowdfundingová kampaň. O tom bych do budoucna, kdybych ještě něco přeložil, přemýšlel: že bych si to opravdu udělal sám, včetně toho designu. Ne že bych byl úplně výtvarně nadaný, ale mohl bych spolupracovat s nějakými lidmi, kteří jsou. Ale zase aby to nevyznělo špatně. To nakladatelství Argo je moc fajn, vychází tam dobré knihy a jsou tam milí lidé.

„MUSÍM OBHAJOVAT, ŽE TO MÁ SMYSL“

Vy učíte i na Filozofické fakultě. Jaký je hlavní rozdíl mezi střední a vysokou školou z pohledu profesora?

To je těžké. Samozřejmě to, co čekáte, že na té Filozofické fakultě je to složitější a jde to do větší hloubky, než tady. To je asi ale úplně samozřejmé. Zároveň tam chodí velmi specifický výsek studentů, kteří jsou poměrně motivovaní. Jsme tam taková komunita, která už ten obor nezpochybňuje. Kdežto tady, když přijdu do třídy, tak musím obhajovat, že to má smysl. A pro mě je to nějaká nová forma práce a zároveň mě to baví.

Protože mi přijde ta otázka: „K čemu nám to bude?“ naprosto legitimní. Když se mě na to někdo zeptá, tak to neberu jako urážku, že vy zpochybňujete můj obor, co si to dovoluujete? To je drzost! Já si tu otázku kladu sám pořád. A ten kontakt s těmi středoškolskými studenty mě nutí to pořád reformovat.

K čemu tedy podle vás latina je?

Já jsem věděl, že to přijde. (smích)

Nemyslím si, že by všichni dneska povinně potřebovali mít latinu a ani si nemyslím, že by všichni obyvatelé České republiky potřebovali mít aspoň základy latiny. To určitě ne. Je to velmi specifické. Podle mě je to dobré třeba tady, když jste na humanitní větvi gymnázia. Je tu nějaký předpoklad toho, že půjdete studovat buďto historii, medicínu, práva nebo jazyky, tak se vám to bude objektivně hodit. Obecně mi přijde, že latina vám otevírá nějakou hodně vzdálenou kulturu. (Stejně tak by mohla sloužit třeba stará řečtina, ale s tou je to ještě těžší.) A přijde mi, že česká společnost je dost bohatá na to, aby měla pár odborníků, kteří se tím zabývají.

Přijde mi, že na té latině si můžete uvědomit spoustu věcí, třeba jak funguje jazyk obecně. Takže to by pak mohlo mít nějaký pozitivní vliv na to, jak studenti uvažují o svém mateřském jazyce, o češtině. Ale i třeba o tom, jak psát texty, jak komunikovat. To si myslím, že by mohla ta latina rozvíjet. Lze to samozřejmě propojovat s románskými jazyky nebo s angličtinou, minimálně přes slovní zásobu. Takže to mi přijde jako těžiště výuky. A pak samozřejmě propojovat to s tím, co znáte z hodin literatury a z hodin dějepisu.

„JSEM TEĎ ŠŤASTNĚJŠÍ“

Učíte raději tady na gymnáziu nebo na vysoké?

Takhle bych tu otázku nepoložil. Řekl bych, že jsem teď šťastnější, když se to střídá. Tady je to víc oddechové, ty přípravy pro mě nejsou tak náročné, ale zároveň si myslím, že se tady jak to říct... tak jako víc zasměju. Tady jsou ti studenti schopni dělat třeba ty pubertální vtipy, a to na té vysoké škole není. Ale tam se zase jde víc do hloubky. Je tam na všechno mnohem víc času už jen proto, že tam je hodina devadesátiminutová. Já se tady ani nerozkoukám a už zvoní. Když udělám jednu odbočku, tak je konec hodiny. Pro mě je ideální ten mix.

„MRZÍ MĚ, ŽE JSEM ZANEDBÁVAL BIOLOGII“

A to se netýká jenom hodin. Líbí se mi potkávat se tady s těmi kolegy. Na univerzitě je to nějaká malá specifická skupina. To jsou milí lidé, ale je jich málo. Tak jsem rád, že můžu jít sem a potkat tady úplně jiné lidi, kteří se věnují třeba biologii nebo fyzice, prostě něčemu úplně jinému. A já si s nimi pak sednu na obědě a popovídáme si o úplně jiných věcech. Takže mě těší to kombinování nejen výuky, ale i života ve dvou institucích.

Jak vycházíte se svými francouzskými kolegy z kabinetu?

Výborně. Jsou to milé dámy. Se vším mi tady pomáhají. Jak jsem tady jenom na částečný úvazek, tak pomalu nevím, tedy teď už to vím, ale na začátku jsem nevěděl, jak se zapisuje do třídnice, kde si vyzvednu fixy a tak. Takže když mi to neřekl Jakub Žytek, tak mi to řekly ony. Je to taková románská sekce, takže i já si to tam užívám. Jsou tam učebnice francouzštiny a když mám volnou hodinu, tak si nějakou otevřu.

Když jsme u těch předmětů, které pro vás byly, kromě latiny, nejpřínosnější?

Takhle zpětně určitě čeština, ZSV, dějepis, ale taky vidíte, že jsem velmi humanitní člověk. Takže tyhle tři byly asi stěžejní pro nějaké mé formování, ale nejvíc vzpomínám na filozofii s Danielou Petříčkovou, to mě velmi bavilo.

Ale zpětně mě mrzí, že jsem třeba zanedbával biologii. Na vysoké škole mě začala zajímat evoluce jazyka. No a když člověk pak čte ty práce, tak jsem to musel dohánět a částečně jsem to ani nikdy nedohnal. Prostě jsem tady na to tak dlabal, že jsem pak už nevěděl nic. Tak kdybych z toho měl vyvodit nějaký apel, tak to, že nikdy do budoucna nevíte, co se vám bude hodit.

Pavla Chalupová

Jak si poradit se stresem ve škole?

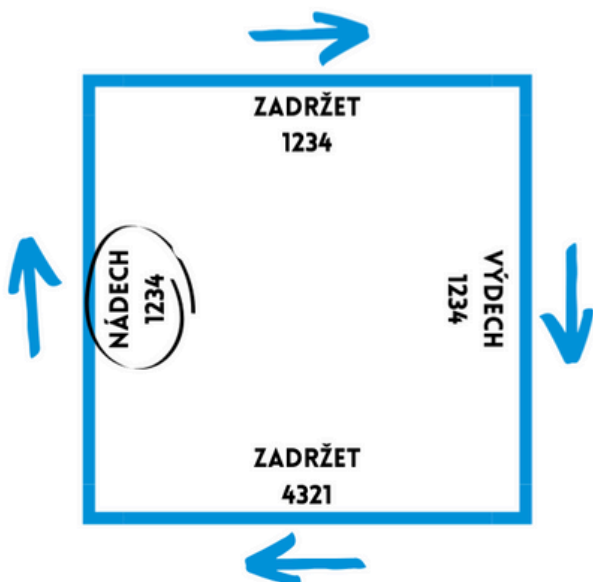
Každý den se vystavujeme několika stresovým situacím, ze kterých máme podvědomě (nebo i vědomě) strach. Jde například o testy, zkoušení nebo jen o to, jestli stihneme včas přijet do školy, když se náš vlak rozhodne ráno nejít. V dnešní době je stres jednoduše všude, kam se podíváme a my se s ním musíme naučit pracovat, abychom se z toho všeho brzy nezhroutili. Jak na to?

1. Dostatek spánku

Kdo z nás spal dneska alespoň 8 hodin? Skoro nikdo, že? Jenže spánek je pro náš duševní i fyzický stav podstatný. Když jsme vyspaní do rána, lépe se soustředíme a máme lepší náladu. Je proto užitečné vytvořit si spánkový režim a snažit se ho dodržovat, aby si naše tělo mohlo odpočinout na následující den a hlava se mohla připravit na další nálož úkolů a práce.

2. Hluboké dýchání

Správné techniky dýchání mohou pomoci rychle snížit stres. Stačí zavřít oči, zamyslet se a několikrát se v klidu hluboce nadechnout. Jednou ze známých technik je například dýchání do čtverce (viz obrázek).

3. Organizace času

Díky plánování nemáme pocit, že nic nestíháme. K tomu může pomoci třeba diář, ve kterém si jasně stanovíme cíle, které bychom měli stihnout. Také budeme mít pak více času na sport, jídlo nebo třeba čtení (když nebudeme prokrastinovat).

4. Správná strava

Vitamíny se hodí vždycky. Podporují správnou funkci nervového systému a chrání buňky před poškozením způsobeným stresem. Na druhou stranu, o volné hodině nebo po obědě je občas těžké nepodlehnout tomu karamelovému muffinku z bufiku, který se na nás tak směje. Ale i cukr je důležitý!

5. Komunikace

Pokud jste ve stresu, promluvte si o tom s někým blízkým. Komunikace vám pomůže uspořádat si myšlenky a dodá vám pocit, že v tom nejste sami. Protože i když se vám to občas může zdát, nikdy nejste. Pokaždé se najde někdo, kdo si s vámi rád popovídá.

6. Koníčky

Relaxace ve volném čase je obzvláště ve všední dny důležitá. Pomáhá nám zaměřit se na něco, co nás baví a co máme rádi, a tak nemáme v hlavě jen a jen školu. Vždyť koníčky „čistí hlavu“!

7. Technika 54321:

Když se dostanete do stavu, kdy už nevíte co dělat a cítíte úzkost, vyzkoušejte techniku 54321. Odvedete díky ní všechny smysly a ocitnete se znovu v přítomném okamžiku. Je možná trochu těžší na zapamatování, takže se vyplatí si ji uložit do oblíbených fotek.

Postupně se zaměřte na

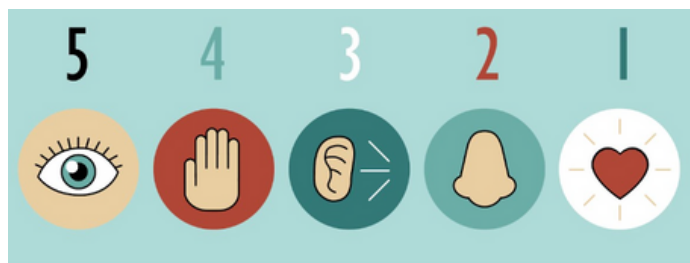
5 věcí, které vidíte (strop, mraky, předměty v tašce, co vidíte z okna...)

4 věci, kterých se dotýkáte (dotek brýlí nebo oblečení, prstýnek, náramek, hodinky, co držíte v ruce...)

3 zvuky, které slyšíte (zvuky přírody, hudba, rozhovor ostatních...)

2 vůně, které cítíte (květiny, jídlo, mýdlo...)

1 chuť (i když zrovna nic nejíte, zkuste něco najít, třeba chuť zubní pasty, mentol...)

Zvládání stresu je dlouhodobý a náročný proces. Není od věci se poradit s odborníkem. V žádném případě to není ostuda ani projev slabosti. Právě naopak. Je to důkaz toho, že máte snahu se posunout dál!

Markét Popelková

ČAJÍK Z KABINETU

aneb spill the tea - professor's edition

V této rubrice vás vezmeme za dveře kabinetů a do myslí profesorů naší školy. Těm jsou pokládány otázky, na které byste se pravděpodobně jen tak nezeptali nebo by vám nemusely být zodpovězeny.

Právě z těchto důvodů je celý rozhovor anonymní. (Rod respondenta může být změněn.) Kdo na otázky odpovídal? To zůstane tajemstvím, jen na vás je vyčíst mezi řádky, o koho se jedná. Své tipy a otázky, na které by vás zajímala odpověď, nám můžete psát na instagram @prestiznistudent.

Jaký je podle vás na Arabské kolektiv?

Myslíte studentský nebo učitelský?

Učitelský.

Velký. A velký kolektiv znamená různé osobnosti, různé názory, postoje... Myslím, že jsme k sobě vstřícní, ale nejsme úplně všichni stále v kontaktu, protože jsme opravdu různí.

Co vás vytáčí na studentech?

Možná mě na nich vytáčí, že si neuvědomují, že vzdělání není jenom nějaká strašně otravná záležitost, ale že je to dar. Někdy se mi zdá, že studenti mají představu, že potřebují mít maturitní vysvědčení, a to je pro ně ten cíl. Ale tím cílem by mělo být vzdělání a to je trošku něco jiného.

Jaký máte názor na současnou generaci, kterou teď učíte?

Každá generace, kterou učím, nebo jsem učila, je opravdu trošku jiná. Řekla bych, že ta současná je přeinformovaná. Což ale neznamená, že všemu rozumí a všechno zná. Možná se v těch informacích i trošku utápí a řekla bych, že kvůli tomu je i dost křehká. Není zvyklá s těmi informacemi nějak pracovat a být vůči nim odolná. A myslím si, že už od malička je tak trošku vedená k jakémusi jednoduššímu přístupu. Je to křehká generace, která by se chtěla bavit, ale tak to v životě nechodí.

Co byste změnila na školním systému?

Určitě by měl být změněn rámcový vzdělávací program. Nějakým způsobem by měl být zkrácen, aby měly školy při tvorbě učebního plánu volnější ruce a aby ta škola byla využitelná nejen pro praktický život, ale pro život vůbec.

Kdybyste se měla popsat třemi slovy, jaká by to byla?

Asi zodpovědná, možná svobodomyšlná, ale zároveň disciplinovaná.

Jakou vlastnost by měl mít každý student?

Chuť se učit. A radovat se ze života.

To bych možná ještě i přidala k tomu, když jsem mluvila o současné generaci. Tam jsem vlastně nedodala, že učím proto, že studenti v sobě mají mnoho potenciálu. Taky bych chtěla, aby měli radost, aby se chtěli vzdělávat a aby ten potenciál neubýjeli na sítích.

Myslíte si, že je váš předmět nepostradatelný?

Myslím si, že je nepostradatelných víc předmětů, ale řekla bych, že ano – ještě společně s minimálně jedním předmětem.

Může podle vás učit každý?

Ne. Myslím si, že je spousta lidí, kteří jsou skvělí odborníci, ale na to, aby člověk učil, musí mít chuť předávat. Mít chuť pracovat s mladými lidmi a být trpělivý. Také musí být připraven na to, že jeho výsledky práce nejsou okamžitě vidět. Protože dobré známky z písemek a ze zkoušení ještě nejsou důsledkem kvalitního učení.

Jaká byla vaše první hodina, kterou jste učila?

První hodina, kterou jsem učila, byla na základní škole na Strossmayerově náměstí. A protože jsem tam byla u takové velmi známé pražské paní uči-

telky a vědělo se o ní, že je velmi energická, tak ty děti její obor a vlastně i školu, což bylo velmi zvláštní, milovaly, a já jsem přišla učit svojí první hodinu do třídy, kde to děti opravdu měly rády. Tak si myslím, že jsem to s nimi asi zvládla. Myslím si, že ta hodina pro mě byla dost motivující.

Kdy jste naposledy brečela?

Já jsem člověk, který umí plakat nad kvalitním filmem nebo literaturou. Ale naposledy, když jsem plakala tak, že to pro mě opravdu byl i takový traumatizující zážitek, bylo, když při aktu smíření po útoku na Filozofické fakultě, studenti přinesli ty bílé růže i za otce a za toho kluka, který to udělal. To jsem brečela, protože jsem měla pocit, že to je ten moment, kdy se musíme naučit smířovat i se zlem, které je kolem nás, a to mě teda dojalo strašně.

Jaký je váš oblíbený oběd ze školní jídelny?

Smažený květák s bramborem.

Myslíte si, že patříte k oblíbeným učitelům?

Chtěla bych patřit k oblíbeným učitelům a chtěla bych si to myslet, ale nechtějte, abych to řekla. I když trochu doufám.

Co na sobě máte ráda a co naopak ne?

Asi možná to, že mě i po x letech pořád neopouští vašeš pro můj obor; za to jsem ráda. To si na sobě tak pěstují.

A co ne? Možná to, že si беру spoustu věcí velmi k srdci a řeším i věci, které jsou neřešitelné a neumím to jenom tak odstříhnout a pustit se dál. Považuji to všechno za strašně důležité a někdy je to na úkor mé vlastní pohody.

Kolik vyděláváte?

Po zdanění asi tak 35 000 korun.

Máte nějakou šílenou nebo hodně zábavnou příhodu z nějakého školního výletu?

Já nevím, jestli je šílená nebo zábavná, ale mám jich několik. A jedna i druhá se podobají. Někdy na školních výletech dojde i k nějakému drobnému zranění. Jednou jsme jeli na jih Čech na šití a sestřička s panem doktorem už končili a nechtěli nás vzít a ptali se, odkud jsme. Já jsem říkala, že jsme přijeli z gymnázia Arabská a pan doktor řekl, že tam studoval; takže nás nakonec vzali. Tohle se mi stalo dvakrát, nebo možná i třikrát. Jednou jsem to zažila já sama na sobě. Vlastně všude po světě, respektive po republice, najdete absolventy Arabské.

Jaký byl váš nejtrapnější zážitek tady na škole?

Jednou jsem při výkladu v obrovském zaujetí gestikulovala. Já při výkladu gesta občas používám. Zcela náhodně jsem při snaze klást na něco důraz, udělala tzv. Topolánkovu jedničku. Znalci vědí, že je to zvednutý prostřední prst. Já si to vůbec neuvědomila a nechápala jsem, čemu se všichni smějí. Váleli se smíchy... Až trochu opožděně jsem pochopila, čím jsem studenty tak pobavila.

Co je vaše guilty pleasure?

Jsem schopna znovu a znovu sledovat četnické komedie s Louisem de Funèsem, filmy s Jeanem-Paulém Belmondem. Filmy, jejichž kvalita je diskutabilní, ale já na nich prostě ujždím.

Pavla Chalupová

PŘIDEJTE SE K NÁM DO REDAKCE!

PROTOŽE SKVĚLÝCH LIDÍ NENÍ NIKDY DOŠT!

- stačí se ozvat na instagram @prestiznistudent
- můžete psát, o čem zrovna chcete od básniček, přes úvahy po reportáže...
- časová flexibilita je samozřejmost aneb víme, jak náročné je být prestižním studentem

Komnata nejvyšší potřeby

„Pročpak?“ zeptal se zvědavě Harry.

„Říká se mu Poslední útočiště nebo také Komnata nejvyšší potřeby!“

„Protože je to místnost,“ vysvětloval vážně Dobby, „do které je možné se dostat jen tehdy, když se bez ní dotýčný doopravdy neobejde. Někdy tam je a jindy tam zase není, ale když se objeví, je vždycky vybavená vším, co ten, kdo ji hledá, potřebuje.“

Dovolte mi začít úryvkem z knihy *Harry Potter a Fénixův řád*, a to částí, kde Dobby Harryho seznamuje s kouzelnou místností v Bradavicích. Proč ale uvádím článek slovy ze slavné knižní ságy J. K. Rowlingové? Vysvětlení vám podám hned dvě. Buďto si někdo z vedení školy nedávno tuto knihu přečetl (či se podíval na film), a rozhodl se jí inspirovat, nebo černý trh se syntetickými návykovými látkami prorostl tak silně mezi studenty gymnázia, že si takovou „Komnatu nejvyšší potřeby“ začali představovat.

Ať už někdo z vedení školy nechal zmíněnou komnatu postavit, nebo měly intoxikované mysli některých studentů zvláštní vizi, jedno je jasné. Taková místnost by opravdu mohla existovat. Zvláštní zprávy se o ní vyskytují již od začátku března. Povím vám příběh studenta Petra. Petr opravdu potřeboval na velkou, a nacházel se desítky metrů daleko od nejbližšího sociálního zařízení. Už si myslel, že dojde na nejhorší, když najednou, z ničeho nic, se mu u stěny mezi skříňkami v suterénu zjevily dveře. Dveře, které nikdy předtím neviděl. Petr neváhal, a vrazil do nich. Za nimi našel opravdu prazvláštní věc.

Záchod s pozlaceným prkénkem, mramorovou podlahou, vybavený tím nejluxusnějším šesti-vrstvým toaletním papírem, jaký nemají ani v ředitelně. Petr tak mohl vykonat nejvyšší potřebu.

Jiná studentka, Petra, měla opravdu špatný den. Byla zdecimovaná po ČPP z matematiky. Už ji nebavilo poslouchat spolužáky, jak neustále žvaní o tom, jaký měli postup u jakého příkladu. Potřebovala si vydechnout. Z ničeho nic, když zrovna šla okolo jednoho z kabinetů, spatřila zvláštní dveře. Dveře, které nikdy předtím neviděla. Ze zvědavosti do nich vešla a za dveřmi spatřila pohovku a stoleček. Na stolečku ležel tablet. Tablet, na kterém si mohla v klidu projít své příklady z matematiky. Proč? Protože k tomu by jí venkovní posilovna byla k ničemu. Očividně.

Třetí příběh je o studentovi jménem Prokop. Prokopovi se nelíbilo, jak on a jeho spolužáci smrdí po tělocviku. Prokop si moc přál, aby se měl kde osprchovat. Přál si místo, kde by měl na tuto potřebu klid a soukromí. Jak šel takhle z tělocvičny, objevil také zvláštní dveře. Také do nich vešel, a objevil tam sprchu. A ne tak ledajakou – byla celá ze zlata, s osmadvaceti režimy průtoku vody a tím nejlepším mýdlem, jaké kdy Prokop viděl. Prokop byl moc rád, že už nemusí smrdět.

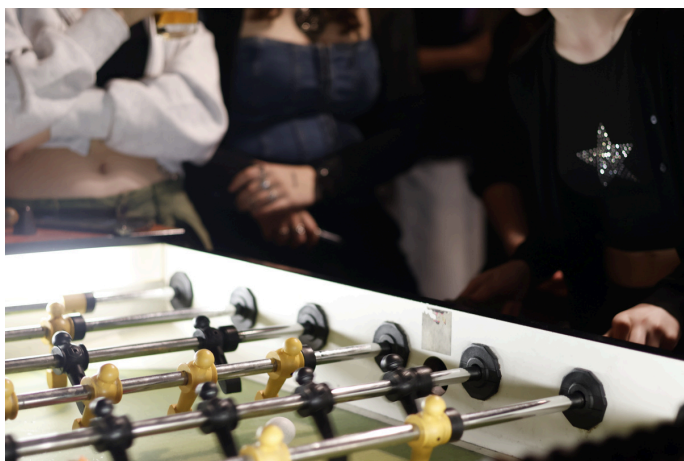
A co vy? Už jste taky našli Komnatu nejvyšší potřeby?

Jakub Mejzr

Co, že nemáte žádné plány? Pojďte v pátek pařit s námi!

Arabský páteček – nová akce pořádaná studenty naší školy, konkrétně Davidem a Prokopem, kteří se zhostili prohlubování sociálního života Arabské mimo ni.

Po skončení všemi známé *GA night* (ke konci fungující pod názvem *G & NIGHT*) se na trhu zábavy objevil instagramový účet *@socialarabska*, který spravují právě kluci. Na svém kontě mají nejednu akci, ať už se jedná o podzimní pouštění draků nebo již druhý Arabský páteček, na který jsme vyrazili i my.

Autor: Nella Vagerová

Jak už název akce napovídá, konala se v pátek, konkrétně 12. dubna a to v podniku Jam club na Praze 6. Vstup stál 90 korun. A o co se teda jedná? Narozdíl od již zmiňované *GA night* se akce nekoná v klubu ale v hospodě (Dle stránek podniku se jedná o klub, ale pro lepší představu prostorů je použito označení hospoda.)

Naše redakce na akci dorazila až kolem deváté hodiny, kdy už byl program v plném proudu. V osm hodin započal turnaj ve stolním fotbálku a také prodej lístků do tomboly, která se vyhlášovala v jedenáct. V nabídce výher byly například ponožky, poukaz na ručně vyrobený kobereček, nějaké knížky, pikniková deka a mnoho dalších, někdy poněkud zvláštních věcí jako byla fotka Eda Sheerana.

Co se nápojové nabídky týče, ta obsahovala vše od piv (Únětice a Plzeň), přes nealko a panáky až po míchané nápoje. (Do 22:00 bylo Cuba libre za stovku.) Z toho, co jsme ochutnali my, můžeme říct, že pivo měli moc dobré.

Autor: Nella Vagerová

Prostory byly pěkné, na můj vkus možná trochu malé, ale osobně jsme neměli problém najít místo u stolu. Záchody byly čisté, obsluha příjemná. Jednalo se o uzavřenou společnost a z klubu/hospody se dalo vyjít ven a opět se vrátit v průběhu celého večera. Celý tým Arabského pátečku (včetně pořadatelů) byl moc milý a naše otázky i veškerou organizaci zvládl skvěle.

Autor: Nella Vagerová

Akci celkově hodnotím velmi kladně. Odcházeli jsme z ní spokojeni a moc se těšíme na další. Jediné, co bych akci vytkla, je program, kromě turnaje ve fotbálku a vyhlášení tomboly se nic jiného nedělo. Dle pořadatelů by příště měla přibýt i živá hudba, na což se osobně velmi těším a celý „problém“ s nedostatkem programu to krásně vyřeší.

Pavla Chalupová

Inside Out 2. Bude stát za to?

Asi většina z nás viděla animovaný film z roku 2015 *V hlavě* (v originále *Inside Out*). Pokud ne, opravdu doporučuji ke zhlédnutí. Přibližně za měsíc půjde do kin druhý díl, a proto logicky vyvstává otázka, jestli bude stát za to se jít podívat i na něj (někdy za nemalé peníze).

Pokud jste první díl neviděli, pokusím se vám přiblížit, o co se jedná. Příběh se odehrává v mysli jedenáctileté Riley. Tvůrci ztvárnili základní lidské emoce do postav: Radosti, Strachu, Vzteku, Nechuti a Smutku. Každá emoce má v mysli svou speciální roli. Riley má nádherný život v Minnesotě. Ráda hraje hokej a má spoustu přátel. Jednoho dne se však odstěhují, protože její táta musí kvůli práci do San Franciska. Riley se tak seznamuje s novým prostředím, daleko od domova. A aby toho nebylo málo, dvě emoce – Radost a Smutek – jsou nedopatřením přeneseny do dlouhodobé paměti, místa na míle vzdálené od zbylých emocí. Společně s Radostí a Smutkem byly ale také odneseny klíčové vzpomínky – vzpomínky utvářející lidskou osobnost. Strach, Nechuť a Vztek se mezitím snaží nahradit Radost, ale nejde jim to a bez klíčových vzpomínek se rozpadá celá Rileyina osobnost. Radost a Smutek se tak musí vrátit dřív, než bude pozdě.

Zatímco první díl se zaměřoval spíše na mysl dětí, v druhém díle Riley zestárne a prochází pubertou a s tím, jak nám trailer ukázal, přibude mnoho nových emocí. Asi nejhlavnější z nich je Úzkost, se kterou přibude ještě Pýcha, Nuda a Stud. Zároveň Riley přechází na novou školu a chce působit co nejlépe.

Do konfliktu se tak dostávají staré a nové emoce. Co ještě z traileru víme? Dojde k nějakému převzetí velení Úzkostí, která je zde jako největší záporák.

Závěrem bych odpověděl na otázku z úvodu: Stojí to za to? Za mě rozhodně ano, protože už první díl byl rozhodně vydařený a druhý díl má díky novým emocím i prostředí, které poskytuje mnoho příležitostí k zajímavým zápletkám, velký potenciál.

Jonáš Hrmo

Generace sněhových vloček vs. generace X: vnímání emocí napříč generacemi

Mezi emocemi generace Z a generace X je někdy tak velký rozdíl, že je to jako srovnávat jízdou na horské dráze s procházkou lesem. A právě tato rozdílnost nás často dostává do hádky na téma emoce.

Na jedné straně tu máme tu zkušenou část lidstva, odolnou skupinu, která se naučila potlačovat své emoce a nenechá se lehce rozhodit. Na druhé straně máme e-generaci, mladé jedince, kteří jsou často kritizováni za svou nadměrnou citlivost a neschopnost zvládat stresové situace.

Generace X (lidé narozeni mezi lety 1965 a 1980) vyrůstala v době politických a ekonomických bouří, což jim vštěpovalo pragmatismus a schopnost potlačovat své emoce. „Proč bych měl brečet, když můžu pracovat?“ je jejich oblíbené motto. Jsou to mistři skrývání emocí, kteří se často vyhýbají konfrontaci a preferují praktické řešení problémů.

Na druhé straně je tu generace „sněhových vloček“, jak ji někteří s oblibou nazývají. Jsou to jedinci, kteří se rychle rozpláčou při pohledu na ztracený Wi-Fi signál nebo při každém drobném konfliktu. Jejich přístup k emocím je otevřený a nekompromisní, často hledají podporu ve svém okolí a nemají problém své emoce sdílet na internetu.

Proč tenhle rozdíl? Možná kvůli tomu, že my jsme vyrůstali v době technologického šílenství a informačního overloadu, kde je každá sekunda novým dobrodružstvím. To nás naučilo vnímat emoce intenzivněji a reagovat na ně rychleji.

Spor mezi generací X a Z ale není jen o tom, kdo má lepší schopnost zvládat emocionální situace, ale také o tom, co se můžeme od sebe navzájem naučit. Generace X by mohla získat trochu flexibility a uvolněnosti ve vyjadřování svých emocí, zatímco „sněhové vločky“ by mohly získat trochu odolnosti a naučit se lépe zvládat stresové situace.

Nakonec, ať už jste z generace zapomenutých nebo přecitlivělá mládež, jedna věc je jistá: každý z nás má svůj jedinečný přístup k emocím, který je ovlivněn mnoha faktory, včetně našich osobních zkušeností a prostředí, ve kterém jsme vyrůstali. Takže pamatujte, že ve světě emocí neexistuje jen jedno správné řešení.

Majda Kozlová

Co o vás vypovídá váš oblíbený profesor?

PT. 1

Každý máme nejspíš svého oblíbence v učitelském sboru. Soudil vás už však někdy někdo podle vašeho výběru oblíbeného profesora? Já ano. Právě teď a tady. Najdete v první části této rubriky svého favorita? Co o vás vypovídá jeho výběr?

Irena Šebková

Jste si se svou oblíbenou kantorkou nesmírně podobní. Rychlost je vaše druhé jméno. Vaše oblíbené číslo je sedm. Jste ranní ptáče a jen málokdy máte den na kočku.

Jiří Tůma

Jste pohodáři s úsměvem na tváři. Sport vám není cizí. Jste ten typ člověka, který je povolán k počítači vždy, když se něco pokazí a zázračně (restartováním) to vyřeší.

Mario Gurrick

Dost možná jste straight bílý muž se špatným smyslem pro humor, který miluje kontroverzní témata.

Daniela Petříčková

Neznáte slovo optimismus a téma smrti vám není cizí. Váš ranní čaj je stejně černý jako humor této profesorky.

Adam Škapa

Nejste organizovaný člověk a chaos je u vás na denním pořádku. Bavíte se nadáváním u fotbalu a vyprávěním tzv. dad jokes. Vaše přednost však spočívá ve vaší schopnosti ocenit umění.

Lenka Veselá

Milujete módu a s ní i outfity vaší oblíbené profesorky. Stejně tak máte rádi pořádek a organizované lidi. Při dělání prezentace si vždy minimálně hodinu vybíráte hezkou šablonu.

© Prestižní student 2024

Číslo dvacáté první

@prestiznistudent

Předej prosím časopis
někomu dalšímu.

